

Chương 9

Được rồi, cô thừa nhận, cô đã nói dối anh. Và cả hai đều biết rõ điều này. Họ biết rõ khi cô kể câu chuyện về một kẻ lạ mặt cố gắng đột nhập vào văn phòng thông qua cửa thoát hiểm. Mặc dù khuôn mặt cô vẫn bình tĩnh như đang nói thật, nhưng cô đã nhìn thấu đôi mắt của anh. Anh không tin vào những gì cô nói. Tệ thật. Anh không thuộc Bầy. Không thuộc Bầy của cô. Thế nên, đây không phải là chuyện của anh. Và khi cô giữ mọi chuyện kín như bưng thế này thì anh sẽ phiền lòng muốn chết luôn ấy.

Nhưng thú thật, Jess không quan tâm lắm. Cô có những vấn đề rắc rối hơn cần phải giải quyết vào lúc này.

May không thể giữ nổi bình tĩnh khi nghe tin bạn trai cũ của cô có khả năng đã quay trở lại. Cô bật khóc một cách tức tưởi và hãi hùng, sau đó đâm đầu bỏ chạy xuống lối thoát hiểm cho đến khi Danny đuổi kịp cô. Cả năm người bọn họ đứng trong thời tiết băng giá, nỗ lực xoa đầu cô. Những chú rối bằng vớ cũng đã giúp họ một tay. Ai mà lại không yêu thích Quý Ngài Phù Thủy¹ chứ.

Sau đó, họ bàn luận về kế hoạch và những bước tiếp theo. Thông báo cho cả Bầy biết ở giai đoạn này là một bước đi tồi vì câu chuyện sẽ được truyền tai nhau với tốc độ ánh sáng, và cuối cùng, sẽ yên vị trong máy tính của Kristan. Thế nên đến giờ phút này cũng chỉ có năm người bọn họ biết chuyện. Họ sẽ thông báo cho cả Bầy biết khi cần thiết.

Tuy nhiên, giờ thì, bọn họ phải đối phó với gã sói nhiều chuyện này đã. Gã sói nhiều chuyện phát hiện ra cô đang nói dối. Cả hai đứng đối diện nhau và anh ta bắt đầu chất vấn cô, nỗ lực vạch trần cô để anh ta có thể biết được sự thật. Cô không hó hé một lời. Cô đã học được cách nói dối vào những lúc cả Bầy phải đi trộm tã giấy và thức ăn trẻ em cho thành viên mới gia nhập Kristan. Jess không ngại ngần nói dối vì Bầy của mình, nếu Smitty muốn tìm kiếm những tia nhìn hối hận trong mắt cô, thì anh ta nên bỏ cuộc đi là vừa. Cô chẳng cảm thấy gì cả.

Dần dần, khi Smitty dường như đã nhận ra rằng những lời chất vấn của anh không hề làm cô bối rối chút nào, anh đột nhiên giật lấy chiếc điện thoại đang nằm lờng lờ trong túi quần jean của cô và bật mở nó.

Jess cau mày và hỏi, “Anh đang gọi ai thế?”

“Mace. Nếu như có người muốn đột nhập vào đây, đó là những gì cô vừa nói với tôi mà, đúng chứ?” Cô gạt đầu, kể cả khi họ đang liếc nhìn đối phương. “VẬY thì chúng ta cần cách li nơi này. Ngay trong tối nay.”

“Cách li?” Cách li nghe có vẻ tổn kém quá. “Tôi không nhớ mình từng đồng ý chi trả cho khoản này.”

“Cô không hề. Nhưng cô sẽ phải móc hầu bao ra thôi.”

Jess híp mắt lại và cô vươn tay ra toan véo ngực anh ta, nhưng May đã tát phăng bàn tay của cô xuống.

Vẫn như mọi khi, May nhanh chóng xoa dịu tình hình. Với sự tươi vui giả tạo của mình, cô hỏi đứa con gái vẫn đang vui vẻ hóng hớt trò vui giữa Jess và Smitty từ nãy đến giờ, “Các con đang làm gì ở đây vậy?”

Kristan túm lấy áo khoác của Johnny và kéo cậu về phía trước. “Johnny có chuyện muốn với với mọi người.”

Nhưng Johnny lại trông như thể cậu bé muốn chạy lên sao Hỏa để trốn khỏi kiếp nạn.

“Tiếp đi,” Kristan thúc giục. “Nói với đi ấy đi.”

Cậu bé thở dài và lôi một phong thư từ túi áo ra, đưa cho Jess. Cô gần như sợ đến chết khiếp khi nhìn thấy thứ này. Không bất ngờ lắm khi mà hầu hết những phong thư từ lũ trẻ thường được gửi từ trường học của chúng và liên quan đến những chuyện chúng đã làm hoặc không làm, đã nói hoặc đáng lẽ không bao giờ nên nói ra.

Không cần nhìn lấy phong thư một cái, Jess lôi tờ giấy chất lượng cao nhưng đã bị nhăn nhúm từ bên trong ra và nhanh chóng đọc nội dung trên đó.

Jess hít sâu vào và nhìn về phía Johnny. “Cháu đã được nhận?”

“Khoan đã. Cái gì cơ?” May giật lấy lá thư và những người còn lại cùng chụm đầu vào để đọc. “Cậu bé không những đã đậu,” cô tiếp tục lên tiếng, “mà còn được trao học bổng toàn phần.”

Johnny cố gắng không nhìn những người lớn đứng trước mặt, cậu bé lãnh đạm nhún vai. “Chỉ là một chương trình hè thôi mà.”

“Cháu đậu rồi,” Jess nói lại một lần nữa. Sau đó cô lao vào cậu bé.

“Được rồi. Tôi sẽ gặp lại khi cậu đến nơi.” Smitty tắt điện thoại và đẩy nó trở lại vào túi quần của mình. Anh quay sang báo với Jessie là Mace và cả đội của anh sẽ đến đây trong vòng ba mươi phút nữa thì phát hiện cả cô, May và Sabina đang tíu tít vây quanh Johnny. Họ vòng tay quanh người thẳng bé và ôm chầm lấy nó. Anh cảm thấy hơi bực bội khi nhìn thấy cảnh này, cho đến khi

thằng bé nhìn anh. Và anh nhìn thấy trong mắt cậu nhóc - một tia van nài anh giải thoát cho nó.

Anh bước sang bên này và có thể nghe được tiếng Jessie ríu rít, “Cô tự hào về cháu quá đi mất.”

“Bọn mình ai cũng vậy mà,” May thêm vào.

Johnny trông như thể sẵn sàng trả tất cả mọi giá để có thể vùng thoát khỏi những người phụ nữ này và bỏ chạy để bảo toàn mạng sống. Hiển nhiên, ước mơ vẫn hoàn ước mơ. Bọn họ đều nhanh nhẹn vô cùng. Họ sẽ đuổi kịp nó thôi.

“Mace đang trên đường đến đây,” anh nói sau lưng Jessie. “Cậu ta nói không hề ngạc nhiên khi phải can thiệp vào chuyện này và giúp đỡ các bạn. Bởi vì hệ thống an ninh không phải là thế mạnh của các bạn mà.”

Jess mất vài giây mới hiểu được những gì anh vừa nói, cô vội đẩy Johnny ra và dời toàn bộ chú ý lên người Smitty. May bước vào giữa họ, cô luôn là một chuyên gia hòa giải giỏi, và Sabina cười ranh mãnh, trông đợi một cuộc đấu võ mồm gay cấn sắp diễn ra.

“Anh ta nói gì cơ?” Jessie vặn hỏi.

Và Johnny đứng phía sau lưng họ chép chép miệng, “Cảm ơn.”

Jess cũng không biết vì sao mọi chuyện lại trở nên mất kiểm soát như thế này nữa. Cô nghĩ chỉ có một gã sư tử to đầu, nào ngờ cả tòa nhà lại bị một đám người biến hình chiếm đóng.

Mace cứ ra ra vào vào văn phòng của cô và yêu cầu cô ủy quyền hết thứ này đến thứ khác. Khi Jess hỏi, “Ủy quyền cho cái gì?” Mace nhìn cô với ánh mắt bực dọc điển hình của loài mèo và cô phải kí ngay tấp lự.

Cái giá phải trả cho lời nói dối này cao quá.

Smitty bước vào văn phòng của cô, đưa người vào khung cửa. “Cô nói với Mitch cô nghĩ vẫn còn một lối đi khác thông vào văn phòng.”

Jess thở dài và day day trán.

“Có chuyện gì sao, Jessie Ann?” Smitty hỏi, giọng nói nồng nặc mùi thiên cặn mà tự mãn. “Chuyện gì đó cô cần phải nói với tôi trước khi chuyện bé càng xé ra càng to?”

Jess thả tay xuống bàn, cố nặn ra một nụ cười. “Không, không có gì để nói cả.”

Jess đứng lên và dẫn Smitty ra khỏi văn phòng, họ đi xuống hành lang dài dẫn qua nhà vệ sinh và cửa thoát hiểm. Cô đưa anh vào một trong những căn phòng chứa máy chủ của công ty. Dưới sự giúp đỡ của gã đàn ông, họ lôi một thùng kim loại chứa đựng các thành phần của một chiếc máy tính đời xưa ra và cúi người xuống cạnh hệ thống thông gió.

Cô nhún vai. “Nó không to lắm nhưng...”

“Thế này là đủ rồi.”

Anh dùng một tay nắm lấy tấm vỉ chặn ngoài hệ thống thông gió và giật thử một phát. Cú giật này khiến cho cả tấm vỉ và mười cen-ti-met tường khô xung quanh rơi rụng.

Smitty liếc nhìn cô. “Áy dà.”

“Áy dà? Anh chỉ có thể ‘áy dà’ thôi hả?”

“Tôi đã quên mất sức mạnh phi thường này của mình rồi.”

Jess khịt mũi, cảm thấy sự căng thẳng giữa mình và anh ta trong hai giờ qua đã được hóa giải, cô vui vẻ đẩy đẩy vai Smitty chẳng khác gì đẩy một bức tường đá.

“Dù sao cô cũng cần phải đóng lỗ thông gió này lại,” anh nói, bỏ tấm vỉ và vụn tường sang một bên.

“Không phải chúng ta cần hệ thống thông gió... anh cũng biết mà, để hô hấp chứ?”

“Phải, thưa Quý Cô Ngổ Tầu. Nhưng có rất nhiều cách để đảm bảo hệ thống thông gió hoàn toàn kiên cố.”

“Anh vừa mới gọi tôi là Quý Cô Ngổ Tầu đấy à?”

“Thì cô vốn đã là thế mà.” Smitty lôi một chiếc đèn pin nhỏ từ túi sau của anh ra và cúi rạp người xuống để nhìn vào lỗ thông gió. “Có thật là tòa nhà này có một thứ, một thứ quý giá đến nỗi khiến người ta thèm khát đến nỗi phải đột nhập vào sao?”

“Thiết bị vi tính, tôi đoán vậy. Nhưng nếu muốn lấy máy tính của bọn tôi đi thì sẽ tốn rất nhiều công sức vì chúng đều bị khóa dính vào bàn rồi. Và trừ các thành viên trong Bầy ra, tất cả mọi người còn lại tuyệt đối không được sử dụng máy tính xách tay trong văn phòng. Và chúng tôi luôn mang theo máy tính bên người.”

“Hừm. Vậy thì tại sao lại có người muốn đột nhập vào đây nhỉ, Jessie Ann? Vì những thứ không bị khóa cứng trong văn phòng này thì cũng không đáng giá nhiều nhận gì cả.”

Cô không trả lời và anh cũng không cảm thấy sốc. Smitty nhận ra ngay khi có kẻ đang nói dối anh, và Jessie Ann đáng yêu đang ba hoa từ nãy đến giờ. Chắc canh chuyện gì đó đã xảy ra. Và là một chuyện hết sức tồi tệ. ‘Phong tỏa toàn văn phòng’ chỉ là một trò để giục cô khai báo mọi việc. Anh cũng không ngờ cô sẽ đồng ý với hành động can rở này. Khi cô nhận ra lời nói dối này tốn kém như thế nào, Smitty bảo đảm cô hoặc một trong những người bạn của cô sẽ đứng ra ngăn cản ngay. Mọi chuyện tiếp diễn và anh cố gắng bắt quả tang bọn họ, cuối cùng cũng đã được tiếp xúc với những người thân cận với Jessie, bao gồm cả “chú chó khiêu vũ Phil.” Nhưng họ vẫn im thin thít và kí tất cả những giấy tờ anh đẩy đến trước mặt cho đến khi Sabina lăm bắm gì đó về việc trả trước cho công ty của Smitty.

Đúng là mấy con cún khốn nạn mà.

Jessie thở ra đầy mỗi mệch và ngồi phịch xuống sàn, tựa lưng vào tường. “Đáng lẽ ra tôi nên mang theo cả phê mới phải. Giờ thì tôi mệch quá rồi, chẳng đủ sức mà đứng lên và lấy mệch tách.”

“Cần tôi đi pha cho cô một ít không?”

Cô cười yếu ớt. “Không, nhưng dù sao cũng cảm ơn ý tốt của anh.”

Smitty tắt đèn pin đi và đóng cửa lại, anh ngồi xuống cạnh cô. Chân anh cọ phải chân cô và anh có thể cảm nhận được cô hơi giật mình.

“Được rồi, Jessie Ann, khai ra hết đi. Cô còn giấu tôi điều gì nữa?”

“Không gì cả.” Và nếu như anh không quá hiểu cô gái này, có khi anh đã tin rồi cũng nên.

“Tiểu thư à, cô đang nói dối tôi đấy. Tôi không thể giúp được nếu cô cứ che giấu tôi như thế.”

“Tôi đâu có cần anh giúp đỡ.”

Smitty rướn người lên, và tựa tay vào cái chân đang chống lên của mình. “Tôi bắt đầu bực mình rồi đấy, Jessie.”

“Anh bắt đầu tức giận sao?”

“Đúng.”

“Vậy sao không tức giận luôn cho rồi?”

“Vẫn chưa đến mức đấy. Nhưng sẽ sớm thôi nếu cô vẫn từ chối kể chuyện này cho tôi nghe.”

Jess đứng dậy. “Tôi không có gì để nói.”

Anh nhìn theo hình bóng dễ thương đang tiến dần đến cánh cửa. Trang phục cô dự định mặc cho buổi hẹn hò tối nay của họ? Quần Jean rách màu đen với vớ chân giữ nhiệt màu xám bên dưới, áo khoác khúc côn cầu của đội tuyển Chicago Blackhawks dài đến đầu gối, và một đôi giày thể thao cao đến mắt cá chân.

Có lẽ cô đã quá cố gắng để không ăn mặc đẹp? Dù vậy, tất cả những gì anh muốn làm lúc này là lột sạch cô ra để xem cô còn đang giấu điều gì trong lòng nữa.

Vì sao cô ta cứ phải khiến cho anh điên tiết lên thì mới vừa lòng chứ? Chắc, kệ đi... hai kẻ thuộc giống chó có thể chơi trò kéo co này mà.

Cô đã đặt tay lên tay vịn cửa khi nghe anh hỏi, “Mọi chuyện liên quan đến vụ hôn đó phải không?”

Và anh gần như đã cảm thấy tội lỗi khi cánh cửa ấy đập ngay vào mặt cô.

Jess xoa xoa trán và quay ngoắt về phía sau nhìn Smitty. “Vụ hôn nào?”

Anh từ từ đứng vững trên đôi bàn chân sỏi to lớn. “Vụ hôn suýt chút nữa đã xảy ra giữa chúng ta vào mười sáu năm trước.”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến vụ hôn chưa xảy ra ấy?”

Smitty nở một nụ cười hiền hòa với cô. “Thôi nào, Jessie Ann, chúng ta đều biết rõ cảm giác của cô đối với tôi là gì mà.”

“Sao tôi...”

“Và có lẽ cô vẫn còn cất giấu cảm giác ấy trong lòng, thế nên cô mới sợ gần gũi với tôi như thế. Tin tưởng tôi như thế. Và... nào nào, Jessie, không nên ném đồ vật lung tung thế.”

Jess nắm lấy một ổ đĩa ngoài 60GB cũ kỹ mà cô vừa chộp được từ một trong những hàng kệ. Thứ này cũng phải nặng cả tấn chứ chẳng chơi. Nó có thể làm lủng một lỗ duyên dáng trên đầu anh ấy chứ.

“Tôi chỉ muốn tìm ra sự thật thôi.”

“Và anh đang làm điều ấy bằng cách nào?” Cô thật sự không muốn nhắc đến đêm ấy nữa. Cái đêm anh đã ruồng bỏ cô. Jess luôn là một kẻ phát triển chậm, đã mười sáu tuổi rồi mà vẫn chưa có nụ hôn đầu đời, chủ yếu là vì cô muốn nụ hôn ấy phải thuộc về Smitty cơ. Nhưng anh đã làm cô vô cùng tổn thương khi chủ động đẩy cô ra. Không phải bằng hành động trực tiếp, dĩ nhiên, nhưng về mặt tinh thần, trái tim thơ dại, nồng nhiệt và lãng mạn của cô đã bị nghiền cho vỡ tan tành.

Kể cả bây giờ, đã mười sáu năm sau, cô vẫn không muốn bàn luận về vấn đề này. Cô có thể cảm giác được má mình nóng lên vì xấu hổ, nhớ đến chuyện cô không đủ dễ thương hoặc nóng bỏng để khiến cho một thằng nhóc say hôn mình. Có cô gái nào lại không thể đối đầu với một chuyện đơn giản như thế chứ? Hiển nhiên trong số đó bao gồm có cô.

Dần dần, cô cảm giác được sự xấu hổ đang biến chuyển thành ngọn lửa giận hờng hực. Không, cô không muốn thảo luận về chuyện này nữa. Cô không muốn lại du hành trong xứ sở tuổi thơ với Bobby Ray Smith nữa. Không phải bây giờ, và sau này cũng không.

“Cô biết không, Jessie, tôi đang nghĩ rằng nếu chúng ta gạt bỏ vấn đề nụ hôn ấy đi, có lẽ cô sẽ có thể tập trung vào rắc rối lớn hơn đang ở trước mặt cô vào lúc này.”

Hả. Nhìn đi, nhìn đi. Sợi dây thần kinh của cô vừa đứt phụt rồi.

May mắn là anh đủ nhanh bởi vì vật thể kim loại lạnh lẽo kia đang phóng thẳng đến đầu. Smitty né sang một bên và cái ổ đĩa sượt ngang qua anh.

Anh nhìn cô. “Cô kia, bị mất trí rồi à?”

“Không, tôi nghĩ tôi vừa tìm lại được trí não của tôi ấy chứ.”

Cô vươn tay ra và vớ lấy những khối kim loại khổng lồ khác. Trông giống như một thiết bị vi tính. “Phải đó, càng ngày tôi càng cảm thấy tốt hơn.” Cô kéo lấy cánh tay ra sau như một vận động viên bóng rổ chuyên nghiệp và Smitty nhảy ba bước dài đến chỗ cô, nắm lấy vật thể trong tay cô và giật nó ra khỏi Jess.

“Jessie Ann, bình tĩnh lại đi!”

“Đi chết đi,” cô găm gừ và vớ tay đến hàng kệ chết tiệt ấy một lần nữa. Tất cả mọi vật thể trên đây đều có thể trở thành tên lửa bắn nát đầu anh.

Anh ném mạnh thứ kim loại chết người ấy xuống đất, Smitty vươn tay ra và nắm lấy gáy của Jessie. Anh không suy nghĩ, chỉ dựa vào bản năng loài sói, và kéo cô về phía mình, quyết tâm phải khiến cho cô gái này bình tĩnh lại. Khiến

cho cô thuần phục anh. Nam Alpha nào cũng sẽ làm như vậy, nhưng anh lại chẳng hề bận tâm việc Jessie không phải là thành viên thuộc Bầy của anh. Quái quỷ thật, cô cũng không phải thân thuộc gì với anh. Cô chỉ là một điều thú vị nho nhỏ trong tuần của anh mà thôi.

Nhưng khi cơ thể ấy tiếp xúc với người của anh, tất cả mọi thứ đều bị cuốn trôi tuồn tuột, ngoại trừ con sói trong anh. Tất cả lí trí, bình tĩnh, điềm đạm anh đã bỏ ra ngàn ấy năm mài giũa cho đến khi anh có thể vận dụng chúng bất cứ giây phút nào anh cần nay đã biến mất sạch sẽ, chỉ để lại một con mãnh thú hoang dã và trần trụi.

Jessie ngược lên nhìn anh, đôi tay cô đấm bùm bụp vào ngực anh, cố gắng đẩy anh ra. Đã quá muộn, và khi anh nhìn thấy đôi mắt cô trừng to, hơi thở đột ngột ngắt quãng, anh biết ngay bản thân Jessie cũng đã nhận ra tình cảnh của mình.

Bàn tay nắm gáy cô siết chặt lại và anh nâng lên cho đến khi cô phải đứng kiễng chân.

“Smitty, chờ đã...”

Anh không hề lay động. Câu nói tiếp theo của cô bị chặn lại khi anh dán môi mình vào môi cô, chiếc lưỡi trượt thẳng vào đôi môi đang mở của cô, anh bắt đầu hôn cô nồng nhiệt. Anh cảm giác được cô đã phóng bộ vuốt của mình chuẩn bị tấn công vào mặt và ngực của anh, vì thế anh bèn thả cổ cô ra rồi nắm lấy cổ tay cô, trước khi xoay người lại ép Jessie vào lòng. Anh giữ chặt cổ tay và đè chúng lên trên đầu Jessie, ghì chặt cô.

Cô cố gắng vùng vẫy, đôi chân giãy giụa kịch liệt hòng đập vào chỗ hiểm của anh. Một lần nữa, giọng nói lí trí trong Smitty nhắc nhở anh phải thả cô gái này ra. Nhắc nhở anh “quý ông miền Nam tử tế” sẽ không làm những chuyện thế này với một cô Chó hoang ngây thơ và ngọt ngào.

Và rồi Jessie Ann rên khẽ lên. Thanh âm trườn lên từ phía sâu trong cổ họng cô, luồn vào miệng anh, kích thích dây thần kinh của anh đến tóe lửa. Trong giây phút này, lí trí của anh đã bị con mãnh thú ngự trị trong tên một phát đập tắt.

Và đây... đây chính là lí do vì sao anh từ chối nụ hôn của cô vào cái đêm định mệnh mười sáu năm trước. Một lương ham muốn bằng một phần mười số kích thích đang sục sôi trong mạch máu Smitty lúc này cũng đủ làm cho cái não mười tám tuổi tội nghiệp của anh nổ tung, nếu chuyện ấy xảy ra thì giờ cả hai vẫn sẽ còn mắc kẹt tại Smithtown và phải sống khuất nhục dưới ách đàn áp của lũ con trai nhà Smith.

Nhưng vào lúc này, đã chẳng còn thứ gì có thể ngăn cản anh nữa. Họ đã trưởng thành và có hiểu biết nhất định về các biện pháp kiểm soát gia tăng dân số. Mọi chuyện sẽ vô cùng đơn giản và thân thiện, sau đó họ sẽ quay lại cuộc sống của mình. Bởi vì anh cần phải có được cô. Ngay bây giờ. Ngay cái giây phút này đây.

Mẹ kiếp. Không chuẩn bị trước gì cả, Smith. Anh không nghĩ đến chuyện phải mang theo những dụng cụ tránh thai. Tệ thật, anh thích vô cùng cảm giác được chiêm lầy cô ngay tại đây, ngay lúc này, và ngay tại bức tường này. Nhưng bức tường này cũng hơi yếu quá thì phải, có lẽ đây không phải là một ý hưởng tốt. Dĩ nhiên, sàn nhà trông cũng khá sạch sẽ đấy...

“Dì Jess, mẹ cháu hỏi hai người tìm... Òaaaaa!”

Jessie đẩy mạnh khiến Smitty lão đảo lui về phía sau. Anh đã biết Kristan đang đứng ngoài hành lang, nhưng lúc này anh thật sự không xoay người lại được. Hình ảnh này không thích hợp cho trẻ nhỏ.

Kinh hoàng. Có cả tí người trên thế giới này, thế mà trớ trêu thay người bắt gặp cô lại là Kristan “To Mồm và kẻ vanh vách không sót một từ.”

“Cháu sẽ kể hết với mẹ!” cô bé kêu ré lên.

Con nhóc ranh chạy vụt đi, còn cười vang khắp dãy hành lang, và Jess phải đẩy gã sói chết tiệt đang đứng trước mặt ra để đuổi theo cô cháu gái.

Kristan xoạch một tiếng mở toang cánh cửa và lao vào văn phòng chính. “Mọi người sẽ không thể tin nổi cháu vừa...” Jess bịt miệng Kristan lại và lôi con bé trở lại hành lang.

“Xin phép,” Jess nói với những người biến hình đang ngồi đầy trong văn phòng và giương mắt nhìn họ.

Cô kéo con nhóc đang diện một cây màu hồng từ đầu đến chân này vào nhà kho và đóng kín cửa lại.

“Im ngay cho đi!”

“Ôi, thôi nào? Dì đâu thể bắt cháu giữ kín chuyện này được. Dì hôn môi với một gã sói cơ đấy. Cháu có thể bán tin tức này cho Sixty Minutes² đấy!”

“Dì ra lệnh cho cháu ngậm miệng lại ngay.”

Kristan khịt mũi và Jess tiến về phía con bé.

“Cháu đã mười sáu tuổi rồi. Cũng gần trưởng thành rồi nhỉ. Đã đến lúc cháu phải học cách nghe lệnh Alpha của cháu rồi đây.”

“Ồ, phải phải.”

Jess bung bộ vuốt ra và khoa trương đi về phía trước hai bước. Kristan hoảng hồn, con bé lùi lại cho đến khi lưng chạm vào bức tường phía sau. Jess di chuyển đến gần hơn và cọ má vào trán Kristan, giọng gầm gừ trầm thấp và đầy nguy hiểm, móng vuốt vờn trên da con bé.

“Được rồi, được rồi!”

“Cháu đã hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!”

Jess lùi lại. “Không được tiết lộ một chữ nào cả. Hiểu chưa?”

Kristan gật đầu nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt Jess nữa. Tốt lắm. Con bé đã học được bài học này rồi.

“Giờ thì đi tìm Johnny và hai đứa cùng nhau về nhà đi.”

Con bé gật đầu một lần nữa và bỏ chạy.

Jess đứng yên một lát để cho bản thân có thời gian bình tĩnh lại, lướt những ngón tay run rẩy qua bờ môi sưng đỏ và chải chải mái tóc của mình, cố gắng khiến chúng trở nên gọn ghẽ trước khi đuổi theo Kristan, bởi vì nói cho cùng thì Jess vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng rằng con bé sẽ giữ kín chuyện này.

Nhưng khi cô vừa mở cửa thì đã đụng phải Smitty.

“Jessie Ann...”

“Đừng.”

“Nhưng...”

Cô bỏ đi vào văn phòng. Cô nặn ra một nụ cười bởi vì mọi người vẫn còn đang đứng tại chỗ, ánh mắt đầy vẻ bối rối. “Lũ nhóc sẽ về trước. Nhưng tôi đói gần chết rồi đây. Chúng ta gọi gì để ăn tối nhỉ?”

Smitty ngồi xuống, nhìn cả bọn đang vây quanh thực đơn của một nhà hàng Trung Hoa gần đây và âm ỉ gọi món. Jessie hành xử như thể một tảng bơ không chịu chảy. Lạnh lẽo, lãnh đạm, và cố gắng chứng tỏ mọi chuyện chẳng can dự gì đến cô.

Nhưng chuyện vừa rồi đã tác động vô cùng mạnh mẽ đến người phụ nữ ban nãy mới bị anh ép vào tường kia. Và nếu như Jessie nghĩ rằng anh dễ dàng bỏ cuộc như thế, thì cô còn cần phải học hỏi nhiều thứ lắm.

Ghi chú:

1. Tạm dịch từ Mr. Wizard, là một chương trình truyền hình của Mỹ (1951-1965) dành cho thiếu nhi. Don Herbert chính là người đã sáng lập và dẫn chương trình cho Mr. Wizard.

2. Là một chương trình truyền hình tạp chí tin tức nổi tiếng của Mỹ, được phát sóng trên kênh CBS.